

som ganske vist bliver afhjulpnen ved Ændringsforslaget, og jeg skal hverken anbefale at stemme for eller imod.

Hvad det ærede Medlem for Halvrimmen (Bertelsen) angaar, da har han jo stillet sig saa strengt paa Ejendomsbesiddernes baade teoretiske og praktiske Rettigheder, at jeg ikke skal komme nærmere ind paa det. Det er jo for saa vidt en konsekvent gennemført Stilling, som det ærede Medlem der indtager. Men naar han atter nævnedes Spørgsmaalet om Smaastene, kunde jeg for mit Vedkommende ønske i saa Henseende at rette en mild Bebrejdelse mod den ærede Ordfører, som dog egentlig var enig med mig paa dette Punkt, fordi han, der jo dog repræsenterer Flertallet, ikke har sørget for, at dette Punkt blev klaret paa Sagens Gang, thi det var jo netop ikke Meningen at give Tilladelse til, at Folk maatte skovle Smaasten op, selv om det var med Hænderne. Meningen var kun den ganske naturlige, at Fiskerne, som have Brug for Smaasten til deres Garn, skulde have Ret til i dette Øjemed at tage, hvad de behøvede. Altsaa det burde have været bestemt udtrykt. Det er allerede i og for sig en stor Gene, at man giver en enkelt Klasse af Befolkningen Ret til at færdes over Territoriet og foretage et og andet der, men det er selvfølgelig ikke saa stor en Gene, som at alle skulle have Lov dertil. Naar der kun er Spørgsmaal om at samle Smaasten til Fiskeribrug, er der ikke Tale om, at der uden en bestemt Eludering af hele Loven kan ske nogen Skade med Hensyn til Kystfredningen.

Jeg beklager, at de mange Anstregelser og oprigtige Forligsbestræbelser, der ere gjorte fra forskellige Sider, her som saa ofte ellers munde ud i et ganske negativt Resultat. Det vil altid ske, naar man efter at have opnaaet et Forlig, arbejder videre paa at tilspidse den i og for sig vanskelige Situation. Og der kan jeg ikke fritage den ærede Ordfører for sin Del af Ansvarret — undskyld, jeg siger det rent ud.

Scavenius: Som de Herrer vide af de tidligere Forhandlinger baade i Aar og i Fjor, er der Bestemmelser i dette Forslag, som jeg ikke kan stemme for, og som, hvis de blive staaende, ganske sikkert ville nødsage mig til at stemme mod Loven, saa være denne Lov paa visse Punkter et Fremskridt eller ej. Jeg er i det væsentlige enig med det ærede Medlem for Halvrimmen (Bertelsen). Ligesom han lægger

jeg særlig Vægt paa den Sætning i § 1, hvor der staar: „Nedlægges Forbudet, omfatter det ogsaa den tilsvarende Strækning af den udyrkede og for Græs vækst blottede Strandbred.“ Jeg finder — ærede Medlemmer kunne saa finde min Mening urimelig — at det i og for sig er et Indgreb i Ejendomsretten, efter som det er et Indgreb i den fri Raadighed over Ejendommen. Jeg kan naturligvis indrømme, at hvis det godtgøres, at et saadant Indgreb er nødvendigt for Kystens Sikring, maa man gøre det; men det er ikke bevist, fordi de Herrer sætte en saadan Linie ind i Forslaget. Det er dog det mindste, man fra anden Side kan forlange — og det forekommer mig at være vor Pligt at forlange det —, at det ikke kommer til at staa paa den Maade. Hvis man endelig vil baandlægge en Del af den tørre Kyst, af Strandbredden, tør man virkelig først gøre det, naar man har de Autoriteters Syn for Sagen, der ere berettigede til at erklære, at det er nødvendigt. Thi det vide vi jo alle — det nytter ikke, at den ærede Ordfører nægter det — at en saadan Baandlæggelse af Strandbredden langt fra er nødvendig alle Steder, hvor det kan være i høj Grad hensigtsmæssigt, at Forstranden baandlægges, og hvor det ikke er nødvendigt, begaar man to Ting. For det første begaar man en Uret mod Ejeren, hvilket allerede synes mig at være mindre heldigt, og dernæst virker man absolut mod Lovens Hensigt, thi de Forbud, som det i og for sig vilde være ønskeligt at nedlægge, nedlægges ikke, naar denne Bestemmelse tages, og de Forbud, der nu bestaa, ville blive hævede, naar Loven kommer ud med denne Bestemmelse. At saadant skulde kaldes en Sikring af vore Kyster, har altid forekommet mig absolut ubegribeligt, og jeg har heller ikke hørt noget som helst Forsvar derfor. Forsvaret for denne Bestemmelse er ene og alene det, at Stenfiskerne generedes for meget ved den nuværende Lovs Udførelse, og naar denne ny Lov nu træder i Kraft, kan en Del Forbud ventes hævede, og en Del Forbud, som man kunde vente nedlagte, ville ikke blive nedlagte af Frygt for det Tab, man vil lide ved ikke længere at kunne udnytte sin Strandbred. Den ærede Ordfører mente, at jeg havde brugt alt for stærke Udtryk, og at den Tone, hvori jeg havde talt om Forslaget, var urimelig, ved nærmere Overvejelse vilde man nok komme til det Resultat, han ønskede. Jeg har sagt om dette Forslag, at jeg ikke kunde tro, at det var muligt at gennemføre det i